

³⁵*Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.* ³⁶*Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret.* ³⁷*Mert még "egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.* ³⁸*Az én igaz emberem pedig hitből fog élni, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelke."* ³⁹*De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.*

Kedves Testvéreim!

Advent 2. vasárnapjának igéi Jézus visszatérésére figyelmeztetnek. El fog jönni, és meg fog ítélni!

Sokszor olyan fenyegetőnek tűnik ez a gondolat. Az egyházi évnél ebben a szakaszában ráadásul többször is előkerül. Miért kell ennyit beszélni az utolsó ítéletről, Jézus visszatéréséről, a világ végéről?

Pontosan azért, mert általában így gondolkozunk róla. Fogalmi zavarban szenvedünk és keverjük a dolgokat. Mert bár valóban lesz világ vége, de ez nem egyenlő Jézus visszatérésével, csupán nagyon közel van hozzá. Az ítélet pedig nem az, amikor természeti csapások és az emberi gonoszság sújtja a földet, mert ezek csupán az ítélet előjelei. A legnagyobb félreértés pedig az, hogy azt gondoljuk, a világvége, és az ítélet is rossz dolgok. Pedig, ez a legjobb ami történhet az emberrel.

Pénteken az ifjú mondta valaki: nagyon várom már a világvégét. Miért? Kérdeztem. Aztán kiderült, hogy a világvégén dec. 21-ét értette, amit ugye mindenki tud, hogy „akkor jön el a vég”, de miközben ezen csupán nevetett a várakozása komoly volt, mert várta haza külföldön dolgozó édesapját.

A keresztyén ember reménysége azt gondolom ugyanilyen. Várja vissza Jézust, és közben megmosolyogja a világvégét, és legyint az ítéletre. Az első időkben legalábbis ezt komolyan így gondolták. Jézus közeli visszatérését várták. Azt gondolták, hogy Jézus szavaiból, hogy valóban nem múlik el az a nemzedék, míg vissza nem tér. Aztán kezdtek meghalni az apostolok, kezdett kihalni az első nemzedék, és a várakozás alább hagyott. A figyelem lankadt.

Gyerekkorunkban az öcsémmel többször játszottunk katonásdit. A feladat az volt, hogy amikor lefeküdtünk, akkor próbáljunk meg, mint az örök ébren maradni. Megvoltak az eszközeink is: a zseblámpák, a játék pisztoly, bicska. Eleinte mindketten virrasztottunk, aztán az egyikünk elálmosodott, akkor a másik megígérte, hogy fent lesz és őrködik, és ha majd elálmosodik, akkor felkeltjük egymást. A terv jó volt, és néhány perc múlva természetesen mindketten aludtunk. A fáradtság győzött.

A zsidókhöz írt levél már a második generációhoz szól. Azokhoz, akik már épp elcsüggedtek volna, akik már éppen álomba ringatták volna magukat: *egy igen-igen kevés idő, és aki eljövendő, eljön, és nem késik.*

Sokan belefáradtak a folytonos ígéretésbe, de leginkább abba, hogy árral szemben ússzanak és, hogy mindenki kinevesse, kigúnyolja, sőt üldözze őket reménységük miatt. A zsidókhöz írt levél szerzője alapigénken kitartásra bíztat.

³⁵*Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.* ³⁶*Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret.*

Alapigénk előtt azt is elmondja, hogy mik azok a dolgok, amelyek a korabeli gyülekezetet terheltek. Manapság egy-egy személyes tragédia, haláleset, betegség, egzisztenciális válság az, amikor elgondolozunk az élet múlandóságán, a létezésünk értelmén. Nyilvánvalóan ezek a kérdések a korabeli gyülekezetekben is megállásra készítették az embereket, a közösséget. Ugyanakkor ma közösségként, a budafoki gyülekezet közösségként a legégetőbb problémánk, hogy ki tudjuk-e fizetni az olajat, hogy befűthessünk a templomban, vagy, hogy megvegyük-e az önkormányzattól a mindedig sajátunk gondolt telkünket, esetleg elgondolozunk, hogy mikor tudjuk birtokba venni a csupán szerkezetkész új épületrészt.

De emlékezzetek a korábbi napokra, amelyekben miután megvilágosodtatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki. ³³*Mert egyrészt gyalázásokkal és gyötrésekkel nyilvánosan megszegényítették titeket, másrészt társaikká lettetek azoknak, akikkel ugyanez történt.* ³⁴*A foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyontok elrablását is örömmel fogadtátok, mivel tudtátok, hogy nektek értékesebb és maradandóbb vagyontok van.* – olvashatjuk alapigénk előtt.

Egy Angliában élő indiai család legkisebb gyermeke 10 éve elhatározta, hogy hazamegy szülei városába, és hirdeti az evangéliumot. A biztos angliai keresztyén életet, ahol gyakorlatilag problémamentesen dicsérhette az Urat, felcserélte egy olyan helyre, ahonnan, azóta számtalanszor kellett menekülnie, mert saját családja szó szerint az életére tör, amikor istentiszteletet tart kardokkal rontanak be a helyiségbe. Ennek ellenére Isten igéje terjed Roop szolgálata nyomán.

A személyes tragédiák lesújtóak, de lássuk meg a különbséget. A zsidókhöz írt levél szituációja és Roop helyzete abban azonos, hogy őket a hitükért üldözik, üldözték. A hitük miatt érik őket próbatételek, nehézségek. Ma itt nálunk, ha valaki a hite miatt szenvedne, akkor vajon milyen lenne az örök életbe, az Úr

visszatérésébe vetett reménye? Tudjuk, hogy a kommunizmus ideje alatt nálunk is voltak hitvalló keresztyének, de azért ha őszintén szembenézünk a múlttal, akkor az látszik, hogy amikor szorult a hurok akkor a legtöbben azt mondták, hogy jobb a békesség, legyen a mikulás télapó, és még Isten is megbocsát, ha a zöld fenyőről éneklünk az angyalok helyett. Így legalább békén hagynak minket, lesz megélhetésünk.

Az idén nem állítanak fenyőfát Brüsszelben. Miért? Mert toleránsak akarnak lenni, az Európában élő más vallásúakkal szemben. Persze nem a fenyőtől lesz karácsony a karácsony, de egy fontos szimbólum: Krisztus keresztyének és töviskoronájának szimbólumát vetjük el. Miért? Mert jobb a békesség. Pont azokat az értékeket dobjuk ki, amelyekért az Újszövetség korában és azóta is sokan az életükkel küzdöttek.

Állhatatosságra van szükségetek, mondja a zsidó levél szerzője. Állhatosság: megállni akkor mikor mindenki mást mond, és hinni azt, amit mindenki kinevet.

Tegnap Danit fürdettem, és játszottunk a kis halacszkájával. Ez a felhúzható játék amikor még új volt szinte szelte a vizet, aztán az idők során eléggé lelassult, valószínűleg egy kis kenőanyagra lenne szüksége, arra hogy szétszedjem, és beolajozzam. Tegnap felhúztuk, Dani a vízre tette és egyhelyben úszott, majd Dani belepaskolt a vízbe, aminek következtében egy ellenáramlat alakult ki. A kis halacska hiába csóválta a farkát, úszott az árral, hátrafelé.

Az a kérdés jutott eszembe, hogy vajon ilyen az én hitem is? Verdesek akkor, amikor nem vagyok a vízben? Nagyon jól összeszedetten tudok beszélni Jézusról, Bibliáról, aztán amikor a vízre tesznek, amikor egy kicsi ellenállást kellene kifejezteni, akkor már egyhelyben toporgok, amikor pedig jön az áramlat, sodródok vele?

Pedig arra lenne szükségem, hogy valaki szétszedjen, és beolajozzon. Hogy újra az a lendület legyen bennem, mint az elején.

³⁹*De mi nem a meghátrálás emberei vagyunk, hogy elveszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.*

Csak ez, csak a hit adhat nekünk lökést, hogy ne a világ, nem divatos irányzatok után kutassunk, hanem az egyedül biztos utat keressük.

Tegnap kezdődött Hanukka ünnepe a zsidóságban. Ezen az ünnepen a jeruzsálemi templom Kr.e. 2. századi újraszentelésére emlékeznek, a fény ünnepének is nevezik, hiszen sorra gyújtják meg a gyertyákat a menórán.

Jánosnál olvashatjuk, hogy Jézus is ünnepelte ezt az ünnepet: ²²*Amikor eljött a templomszentelés ünnepe, Jeruzsálemben tél volt.* ²³*Jézus a templomban, a Salamon csarnokában járt.* ²⁴*Ekkor körülvették a zsidók, és így szóltak hozzá: "Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan!"* ²⁵*Jézus így válaszolt nekik: "Megmondtam nektek, de nem hisztek. Atyám nevében végzett cselekedeteim tanúskodnak mellettem,* ²⁶*de ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok.* ²⁷*Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem.* ²⁸*Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.*

Jézusnál a Hanukka, a templomszentelés ünnepe ezt jelentette: egy új kezdetet, vele. Ahogy a menórán sorra gyulladnak meg a fények, emlékezve arra, hogy a templom felszentelésekor nem fogyott ki az olaj a gyertyatartóból, úgy gyulladnak a fények az adventi koszorúinkon. Emlékeztet ez a koszorú, hogy el van téve számunkra is egy győzelmi koszorú. Az ítélet csak azok számára nem félelmetes, akik meghallják Jézus hangját, és nemcsak meghallják, hanem követik is. A kis fények vezetik a tekintetünket, a legfontosabb felé. Isten szeretné beolajozni életünket, hogy bármikor készen álljunk. Jézus visszatérése nem késik, mindannyiunknak meg kell állni Krisztus ítélőszéke előtt. Csakhogy, azt is olvassuk: nincs már kárhóztató ítélet azok ellen, akik Krisztusban vannak. A mi feladatunk ebben csupán az, hogy engedjük magunkat. Engedjük magunkat szeretni, engedjük magunkat megváltani.

³⁵*Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.* ³⁶*Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedjétek, és így beteljesüljön rajtatok az ígéret.*